

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra MUNDUS OG PAULINA

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312759333696/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Sin Gave lægger hun paa Offerbordet,
Hun seer sig atter om med frygtsom Aand, –
Imod Ostris strækker hun sin Haand,
Og bævende fra Læben flyver Ordet:

„Ostris!

Du, hvis fulde Glands foruden Lige
Intet jordisk Blik kan taale,
Men som adspredt og med dæmpet Straale
Virker mildt paa Jorderige;

Du, hvis Morgenaande spreder
Aarle Dug paa Bjerg og Dal og Heder,

Du, hvis Øjeglimt og sagte Tale
Er det Lyn og Tordenbrag,

Som den middagslumre Dag
Vederqvægende husvale!

Du, hvis Fingers Vink og Tegn

Viser Vej for fjerne Kloder,

Og hvis Tryk gjør Skyen Moder

Til en frugtbar Aftenregn, –

Ostris!

Idag Du steg med Solen paa din Tinde,

Og langsomt over Verden hen Du gik

Opmærksom med dit Faderblik:

Hist hæved Du et ringe nedtrykt Straa,

Hist lod Du Frugtens blege Kind forsvinde,

Og Frøet rørte sig, som under Mulde laa; –

Da gjæsted selv mit ydmygringe Kammer

Et Blink af dine gyldne Flammer,

Og dvælende betragted Du min Lykke:

En Mand Du skued, ædel, varm,

Lyksalig i sin Hustrus Arm,

Og Velstand, Livets sorgfri Smykke; –

Men Stille fandt Du, et uventligt Stille,
Ej Barnets glade Latter, muntre Skrig,
Og ingen Haand, som overgivet, lille
Mod Husets strenge Orden førte Krig. –
Osiris! nu din anden Sommerlue
Har seet vor Elskovs altfor stille Lyst,
Lad Dig bevæge ved en bønlig Røst!
O, lad dit næste Sommerlys mig skue
Som Moder glad med Barnet ved mit Bryst!
Da skal jeg Gaven til mit Hjerter trykke
Og ofre Dig hvert andet Qvindesmykke!" –

Hun hæver sig og gaaer af Templet ud,
Dog ej, som nys, med sænket Blik hun triner;
At hun har talt i Hjertet med en Gud,
Det lyser end i hendes Gang og Miner,
Og Mundus vover ej at ile efter;
For første Gang hans Letsind mangler Mod,
Som lænket fast til Gulvet er hans Fod,
Trods alle Lidenskabens vilde Kræfter. –

Men som en Sphinx, med Fingren paa sin Mund
Osiris' Offerpræst ham lønlig vinker
Mod Helligdommens mystiskdunkle Grund,
Hvor intet Glimt af Dagens Straale blinker;
Der Ynglingen han dybt fortrolig møder,
Og Altret glemmes, Ilden staaer forladt,
Den slukkes – og den mørke Stjernenat
Nedknæler hurtig for Osiris' Fødder. – –

Ved Solens næste aftenrøde Skin
Paulinas Hu til Templet atter higer: